

[Ole Bjørn Kraft.]

minister udtrykte sin Glæde over det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensens Udtalelse om Norden.

Den højtærede Udenrigsminister har den Svaghed, at han vil saa gerne sige venlige Ting til alle og give det en fin og hensynsfuld Form, men det er ikke altid rigtigt. Der er Øjeblikke, hvor en Udenrigsminister og en Diplomat hellere maa lade være at sige en Venlighed for ikke derved at komme til at tilsløre den Politik, som skal føres. Derigennem blev der — jeg tror absolut ikke tilsigtet og ikke i Realiteten, men altsaa denne Gang i Formen — en vis Modsætning mellem Statsministerens Udtalelse paa dette Punkt og den højtærede Udenrigsministers, for man kan ikke paa een Gang rose det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen for hans Udtalelse om Norden og det radikale Partis Opfattelse af Forsvaret og saa samtidig have den samme Opfattelse som Statsministeren har. (*Udenrigsministeren* [Gustav Rasmussen]: Det har jeg ikke sagt!). — Jo, den højtærede Udenrigsminister udtalte sin Glæde over den Mening, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen havde givet til Kende med Henblik paa de nordiske Forhandlinger, og dér er der jo mellem det ærede Medlem og os andre, og jeg er overbevist om ogsaa mellem det ærede Medlem og Udenrigsministeren, en Modsætning til Stede.

Det, jeg særlig skal beskæftige mig med i den Tid, der er til Raadighed, er naturligvis den højtærede Udenrigsministers Svar paa de Udtalelser, der fra forskellig Side, ogsaa fra min, er fremsat om det sydslesvigske Spørgsmaal.

Jeg forstaar godt, det er naturligt, at den højtærede Udenrigsminister giver de forskellige Redegørelser for, hvad man fra Udenrigsministeriets Side har gjort for det sydslesvigske Spørgsmaal, men da Udenrigsministeren er upolitisk, vilde jeg have ønsket, at ogsaa den højtærede Statsminister havde fremsat nogle Betragtninger om Regeringens Stilling til det sydslesvigske Spørgsmaal. Den Redegørelse, som Udenrigsministeren gav, fortæller endnu en Gang, at man med stor Flid i Udenrigsministeriet arbejder paa den Linie, man nu engang har, og følger Sagerne omhyggeligt og ogsaa søger at sætte ind, saa snart der er den ene eller

anden Mulighed, og vi kan alle være glade for, naar det er lykkedes for Udenrigsministeren at faa England til at vise Forstaaelse for Udvidelse af Skolearbejdet i Sydslesvig og for at rette en Paragraf i den slesvig-holstenske Forfatning. Alt dette er fortræffeligt, men det er bare ikke centralt. Det er ikke det det hele drejer sig om. Det er ikke paa den Maade Sydslesvigs Skæbne afgøres.

Den højtærede Udenrigsminister gav de Grunde, Regeringen har for ikke at have forsøgt at faa Danmark repræsenteret paa Konferencen om Vesttysklands Forhold, Grunde, vi kendte tidligere, og som jeg allerede har udtalt mig om. Den højtærede Udenrigsminister gav en positiv Oplysning, som jeg takker ham for at han gav, nemlig den, at det ikke er rigtigt, naar man fra visse Sider har villet hævde, at vi har modtaget et Afslag fra England paa vor Henvendelse om administrativ Adskillelse og Flygtningenes Fjernelse. Den højtærede Minister udtalte, at dette Spørgsmaal stadig stod aabent, og at Forhandlingerne fortsættes. Det er nu et meget stærkt Udtryk, at Forhandlingerne fortsættes. I Realiteten har der jo ikke været nogen afgørende direkte Drøftelse imellem den britiske og den danske Regering om disse Spørgsmaal. Der har været udvekslet nogle Noter, og der har været ført enkelte løse Samtaler, men noget Svar er der ikke kommet, skønt det dog er lange Tider siden vi fremsendte 19. Oktober-Noten og Sydslesvigerne deres Henvendelse. Jeg vil henstille direkte til Udenrigsministeriet, at man dér ved Hjælp af de sagskyndige i Sydslesvig og andetsteds faar udarbejdet en Redegørelse for Danmarks Argumenter for den administrative Adskillelse og Flygtningenes Fjernelse. Der er engang ogsaa i den danske Presse kommet en Redegørelse til Orde for de tyske Argumenter og de britiske Argumenter imod. Men jeg vil henstille til Udenrigsministeriet, at man søger ogsaa at bringe den engelske Offentlighed vore Argumenter, som baade er gode og meget vel kan maale sig med de Argumenter, der er fremsat imod. Det er rigtigt, at England har sagt, at det sydslesvigske Spørgsmaal eller rettere det Spørgsmaal, vi havde rejst, laa uden for Konferencens Rammer. Men heroverfor maa vi med Styrke kunne hævde, at naar Konferencen drøfter